

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Kosiński

Protokolant: Bożena Oblińska

w obecności oskarżyciela Prokuratora Anny Tondera – Wolińskiej

1. D. P. , syna R. i R. z d. H. ur. (...) w W.

2. S. G. , syna M. i K. z d. W. , ur. (...) w W.

oskarżonych o to, że :

w dniu 14 października 2016 r. w miejscowości J. ul. (...) na terenie osiedla mieszkaniowego woj. (...) wspólnie i w porozumieniu ze S. G. wziął udział w pobiciu M. K. zadając mu kilkakrotnie uderzenia pięścią w twarz oraz kopiąc go w tułów powodując obrażenia ciała w postaci złamania kości nosa z przemieszczeniem odłamów wymagających repozycji stanowiące naruszenie czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni w myśl art. 157 § 1 k.k.

to jest popełnienia czynu z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

1. Oskarżonego D. P. w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego że dniu 14 października 2016 r. w miejscowości J. , woj. (...) , ul. (...) na terenie osiedla mieszkaniowego działając wspólnie i w porozumieniu ze S. G. wziął udział w pobiciu M. K. zadając mu kilkakrotnie uderzenia pięścią w twarz oraz kopiąc go w tułów powodując u niego obrażenia ciała w postaci złamania kości nosa z przemieszczeniem odłamów wymagających repozycji które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia pokrzywdzonego M. K. na okres powyżej siedmiu dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k. to jest popełnienia czynu z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje , zaś na podstawie art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. Oskarżonego S. G. w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego że dniu 14 października 2016 r. w miejscowości J. , woj. (...) , ul. (...) na terenie osiedla mieszkaniowego działając wspólnie i w porozumieniu ze D. P. wziął udział w pobiciu M. K. zadając mu kilkakrotnie uderzenia pięścią w twarz oraz kopiąc go w tułów powodując u niego obrażenia ciała w postaci złamania kości nosa z przemieszczeniem odłamów wymagających repozycji które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia pokrzywdzonego M. K. na okres powyżej siedmiu dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k. to jest popełnienia czynu z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje , zaś na podstawie art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

3. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego D. P. kary pozbawienia wolności na okres próby 4 (czterech) lat;

4. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego S. G. kary pozbawienia wolności na okres próby 4 (czterech) lat;

5. Na podstawie art. 72 § 1 pkt. 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego D. P. do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby ;
6. Na podstawie art. 72 § 1 pkt. 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego S. G. do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby ;
7. Na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddaje oskarżonego D. P. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego ;
8. Na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddaje oskarżonego S. G. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego ;
9. Na podstawie art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa- Kasa Sądu Rejonowego w Legionowie na rzecz adwokata M. P. kwotę 723,24 zł (siedemset dwadzieścia trzy złote dwadzieścia cztery grosze) tytułem nie opłaconej przez oskarżonego D. P. pomocy prawnej za obronę udzieloną z urzędu w postępowaniu sądowym ;
10. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego D. P. i S. G. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 284/17

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 października 2016 r. ok. godziny 22:45 pokrzywdzony M. K. wracał do swojego miejsca zamieszkania w J. , woj. mazowieckiem na osiedle (...) Gdy znajdował się na wysokości klatki schodowej bloku przy ul. (...) oskarżony D. P. idący za nim wspólnie z oskarżonym S. G. oraz z K. K. (2) zaczął wyzywać pokrzywdzonego M. K. słowami wulgarnymi i prowokować do bójki . Pokrzywdzony M. K. nie reagował na te zaczepki oskarżonego D. P. , gdyż już wcześniej oskarżony D. P. zachowywał się w ten sposób wobec niego i chciał odejść . Wtedy oskarżony D. P. podbiegł do pokrzywdzonego M. K. i kilka razy uderzył go pięścią w twarz . Następnie oskarżony D. P. zaczął kopać pokrzywdzonego M. K. w tułów. W tym momencie do pokrzywdzonego M. K. podbiegł oskarżony S. G. który kilka razy uderzył pokrzywdzonego M. K. pięścią w tył głowy . Następnie oskarżeni D. P. i S. G. odeszli od pokrzywdzonego M. K. .

Pokrzywdzony M. K. doznał w wyniku tego zdarzenia zaistniałego w dniu 14 października 2016 r. obrażenia ciała w postaci obrażenia ciała w postaci złamania kości nosa z przemieszczeniem odłamów wymagających repozycji . Obrażenia jakich doznał pokrzywdzony M. K. stanowią naruszenie czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni w myśl art. 157 § 1 k.k.. Obrażenia ciała jakie doznał pokrzywdzony M. K. nie naraziły pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. (k. 66) .

Oskarżony D. P. ma ukończone 19 lat, jest kawalerem , nie ma nikogo na utrzymaniu , jest uczniem i pozostaje na utrzymaniu rodziców , był karany (k. 172) , nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo .

Oskarżony S. G. ma ukończone 19 lat, jest kawalerem , nie ma nikogo na utrzymaniu , jest uczniem i pozostaje na utrzymaniu rodziców , był karany (k. 175) , nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo .

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów : częściowo wyjaśnień oskarżonego D. P. (k. 48) , wyjaśnień oskarżonego S. G. (k. 58 i k. 144) , zeznań świadka M. K. (k. 4 , k. 12 , k. 15 i 144 - 145) , notatek urzędowych (k. 1, k. 43, k. 49, k. 58) , opinii lekarskiej (k. 66) , karty karnej (k. 64, k. 65, k. 172-173, k. 175-176) .

Oskarżeni D. P. i S. G. stanęli pod zarzutem , iż : w dniu 14 października 2016 r. w miejscowości J. ul. (...) na terenie osiedla mieszkaniowego woj. (...) wspólnie i w porozumieniu ze S. G. wziął udział w pobiciu M. K. zadając mu kilkakrotnie uderzenia pięścią w twarz oraz kopiąc go w tułów powodując obrażenia ciała w postaci złamania kości

nosa z przemieszczeniem odłamów wymagających repozycji stanowiące naruszenie czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni w myśl art. 157 § 1 k.k. to jest popełnienia czynu z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. .

Oskarżony D. P. podczas przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił iż w dniu 14 października 2016 r. ok. godz. 21.00. w J. na ul. (...) spotkał pokrzywdzonego M. K. . Wtedy był razem z oskarżonym S. G. i z dziewczyną o imieniu K. . Pokrzywdzony M. K. rozglądał się , wtedy on zapytał pokrzywdzonego : „czego się rozglądasz” , który odpowiedział mu „czy ma się go bać” (k. 48) . Z dalszych wyjaśnień oskarżonego D. P. wynika iż po tym jak zapytał się pokrzywdzonego M. K. „czy ma go uderzyć” , uderzył raz pokrzywdzonego pięścią w twarz . Oskarżony D. P. stwierdził iż oskarżony S. G. podczas tego zdarzenia nie uderzył pokrzywdzonego M. K. .

Na wiarę zasługuje ta część wyjaśnień oskarżonego D. P. w której przyznał do popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego i opisał z jakich powodów uderzył pokrzywdzonego M. K. . W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego D. P. są jasne , dokładne i korespondują z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza zeznaniami świadka M. K. (k. 4 , k. 12 , k. 15 i 144 - 145) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę oraz dokumentami w postaci opinii lekarskiej (k. 66) .

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego D. P. w zakresie jakim ten stwierdził że tylko raz uderzył pokrzywdzonego M. K. w twarz oraz że oskarżony S. G. nie brał udziału w tym zdarzeniu i nie uderzył pokrzywdzonego M. K. . W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego D. P. stanowią przyjętą przez niego linię obrony zmierzającą do pomniejszenia swojej winy oraz ukierunkowane na uwolnienie od odpowiedzialności za ten czyn oskarżonego S. G. . Na wstępie należy zauważyć iż oskarżony S. G. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz stwierdził iż podczas tego zdarzenia uderzył pokrzywdzonego M. K. (k. 57 i k. 144) . Ponadto z zeznań pokrzywdzonego M. K. wynika iż został pobity zarówno przez oskarżonego D. P. , który kilka razy uderzył go pięściami w twarz i kopał po tułowiu , jak i oskarżonego S. G. , który kilka razy uderzył go pięściami w tył głowy (k. 4 , k. 12 , k. 15 i 144 - 145) .

Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość wyjaśnień oskarżonego D. P. w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary .

Oskarżony S. G. podczas przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił iż faktycznie tego dnia uderzył pokrzywdzonego M. K. , jednak nie wie dlaczego tak postąpił. Oskarżony S. G. stwierdził iż tego dnia był razem z oskarżonym D. P. i K. K. (2) (k. 57) .

Natomiast na rozprawie przed Sądem oskarżony S. G. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień i potwierdził swoje wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym (k. 144) .

Sąd dał w całości wiarę wyjaśnieniom oskarżonego S. G. , jako jasnym i dokładnym oraz korespondującym z zebrany w sprawie materiałem dowodowym w postaci zeznań świadka M. K. (k. 4 , k. 12 , k. 15 i 144- 145) i dokumentów w postaci opinii lekarskiej (k. 66) . Należy wskazać iż oskarżony S. G. w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie przed Sadem przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 57 i k. 144) .

Sąd dał wiarę w całości zeznaniom świadka : M. K. jako jasnym , dokładnym , spójnym , logicznym i korespondującym z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego .

Świadek M. K. – pokrzywdzony w niniejszej sprawie wskazał iż w dniu 14 października 2016 r. ok. godziny 22:45 wracał do swojego miejsca zamieszkania w J. , woj. mazowieckiem na osiedle (...). Gdy znajdował się na wysokości klatki schodowej bloku przy ul. (...) idący za nim oskarżony D. P. wspólnie z oskarżonym S. G. oraz z nieznaną mu dziewczyną zaczął go wyzywać słowami wulgarnymi i prowokował do bójki . Pokrzywdzony M. K. wskazał iż nie reagował na zaczepki oskarżonego D. P. i chciał odejść . Wtedy oskarżony D. P. podbiegł do niego i około 10 razy uderzył go pięściami w twarz . Pokrzywdzony M. K. stwierdził iż nie był w stanie się bronić . Następnie oskarżony D. P. zaczął kopać go w tułów , mimo tego pokrzywdzony nie upadł na ziemię i próbował odejść . Z dalszych zeznań świadka M. K. wynika iż pewnym momencie gdy był kopany przez oskarżonego D. P. podbiegł do niego oskarżony S. G. który 2-3 razy uderzył

pokrzywdzonego M. K. pięścią w tył głowy . Następnie oskarżeni D. P. i S. G. odeszli od niego . W swoich dalszych zeznaniach pokrzywdzony M. K. opisał że już wcześniej od 2015 r. oskarżony D. P. prowokował go kilka razy do bójki zastępując mu drogę i wymachując przed twarzą rękami (k. 4 , k. 12 , k. 15 i 144 - 145) .

Fakt, że wymieniony wyżej świadek precyzyjnie określa zakres swojej wiedzy na temat zdarzeń, w zakresie których Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka , świadczy zdaniem Sądu o braku skłonności do konfabulacji i dążeniu do rzetelnego przedstawienia przebiegu wydarzeń. Zeznania świadka są jasne , dokładne i korespondują z całością materiału dowodowego zebranego w sprawie.

Jeżeli chodzi o zeznania świadków N. J. (k. 19-20 i k. 162), M. M. (k. 22v-23 i k. 162) , J. P. (k. 25 i k. 180) i W. C. (k. 35v) to wynika z nich gdzie przebywali oni w dniu 14 października 2016 r. . Z zeznań tych świadków wynika iż nie mają żadnej wiedzy odnośnie zdarzenia objętego aktem oskarżenia i nie byli jego bezpośrednimi świadkami . Zeznania świadków N. J., M. M., J. P. i W. C. nie mają żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy .

Sąd dał pełną wiarę opinii pisemnej z dnia 20 października 2016 r. (k. 66) sporządzonej przez biegłego lekarza M. R.. Biegły w sposób logiczny w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wyciągnął prawidłowe wnioski które zostały zawarte w opinii. Z opinii tej wynika iż pokrzywdzony M. K. doznał w wyniku zdarzenia zaistniałego w dniu 14 października 2016 r. obrażenia ciała w postaci obrażenia ciała w postaci złamania kości nosa z przemieszczeniem odłamów wymagających repozycji . Obrażenia jakich doznał pokrzywdzony M. K. stanowią naruszenie czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni w myśl art. 157 § 1 k.k.. Obrażenia ciała jakie doznał pokrzywdzony M. K. w opinii biegłego mogły powstać w wyniku pobicia . Obrażenia ciała jakie doznał pokrzywdzony M. K. w opinii biegłego nie naraziły pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k..

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów , albowiem dokumenty powyższe zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych , nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie , a zatem nie mających logicznego powodu , by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach . Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia .

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony D. P. w ramach zarzucanego mu czynu został uznany za winnego tego że dniu 14 października 2016 r. w miejscowości J. , woj. (...), ul. (...) na terenie osiedla mieszkaniowego działając wspólnie i w porozumieniu ze S. G. wziął udział w pobiciu M. K. zadając mu kilkakrotnie uderzenia pięścią w twarz oraz kopiąc go w tułów powodując u niego obrażenia ciała w postaci złamania kości nosa z przemieszczeniem odłamów wymagających repozycji które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia pokrzywdzonego M. K. na okres powyżej siedmiu dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k. to jest popełnienia czynu z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k..

Oskarżony S. G. w ramach zarzucanego mu czynu został uznany za winnego tego że dniu 14 października 2016 r. w miejscowości J. , woj. (...), ul. (...) na terenie osiedla mieszkaniowego działając wspólnie i w porozumieniu ze D. P. wziął udział w pobiciu M. K. zadając mu kilkakrotnie uderzenia pięścią w twarz oraz kopiąc go w tułów powodując u niego obrażenia ciała w postaci złamania kości nosa z przemieszczeniem odłamów wymagających repozycji które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia pokrzywdzonego M. K. na okres powyżej siedmiu dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k. to jest popełnienia czynu z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k..

Przepis art. 158 § 1 k.k. stanowi, iż karze podlega, kto bierze udział w bójce lub pobiciu, w którym naraża się człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub 157 § 1 k.k. Przedmiotem ochrony, jako znamieniem typów czynu zabronionego, jest w wypadku przestępstwa określonego w art. 158 § 1 k.k. życie i zdrowie człowieka. Przez pobicie należy rozumieć czynną napaść przynajmniej dwóch osób na jedną osobę albo grupy osób na grupę, przy czym w tym ostatnim wypadku do atakujących należy przewaga. W odróżnieniu od bójki, w wypadku pobicia można jednoznacznie wskazać na atakujących i broniącego lub broniących się. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 maja 1974 r., II KR 14/74, OSNKW 1974, nr 10, poz. 186 wskazał trafnie na cechę udziału w pobiciu, które musi polegać na świadomym współdziałaniu uczestników pobicia. Fakt, że po stronie sprawcy atakującego „sam na sam” pokrzywdzonego przyłączyła się inna osoba, która - obiektywnie rzecz ujmując - wspomogła go w agresywnych działaniach, ale bez jego wiedzy i zgody, nie może być uznany za „wzięcie udziału” w pobiciu - w rozumieniu art. 158 § 1 k.k. - przez tego pierwszego sprawcę. Udziałem w pobiciu jest każda forma kierowanego wolą udziału w grupie napastniczej, bowiem obecność każdego jej uczestnika zwiększa przewagę napastników i przez to ułatwia im dokonanie pobicia, zadawanie razów, a wzmaga niebezpieczeństwo nastąpienia skutków w zdrowiu ofiar. Rozmaitość form zachowania, aktywność każdego z uczestników, zadawane razy, ich ilość i skutki mają znaczenie dla oznaczenia stopnia winy każdego z nich, więc i kary, ale nie są one znamienne dla bytu tego przestępstwa”. Przez przestępstwo pobicia z art. 158 § 1 k.k. rozumie się czynną napaść co najmniej dwóch sprawców na jedną lub więcej osób. Nie oznacza to jednak, że w przypadku większej liczby pokrzywdzonych, poszczególni sprawcy muszą wziąć udział w pobiciu każdego z nich, gdyż dla bytu przestępstwa wystarczające jest działanie skierowane chociażby przeciwko jednemu z pokrzywdzonych, z zachowaniem wspólności zamiaru i tożsamości zdarzenia, przy czym uczestnik pobicia musi mieć świadomość niebezpiecznego charakteru zdarzenia i generalnie przewidywać następstwa czynu w postaci ciężkich uszkodzeń ciała (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 10 kwietnia 2001 r. II AKa 27/2001, OSA 2002, z. 3, poz. 20). W wypadku typu określonego w art. 158 § 1 k.k. skutkiem uczestniczenia w bójce lub pobiciu jest narażenie człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub uszczerbku na zdrowiu przestępstwo to jest więc typowym przestępstwem konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo. Przepis określony w art. 158 § 1 k.k. może być popełniony tylko umyślnie. Sprawca bierze umyślnie udział w bójce lub w pobiciu ze świadomością, że bójka lub pobicie zagraża bezpośrednio życiu lub poważnym stopniu zdrowiu człowieka i tego chce lub przynajmniej na to się godzi. (tak Komentarz do art. 158 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Barczak-Oplustil, G. Bogdan, Z. Cwiakalski, M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, J. Majewski, J. Raglewski, M. Rodzynkiewicz, M. Szewczyk, W. Wróbel, A. Zoll, Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Komentarz do art. 117-277 k.k., Zakamycze, 2006, wyd. II.). Określony w art. 158 § 1 k.k. udział w bójce lub pobiciu jest przestępstwem umyślnym, które wymaga zamiaru bezpośredniego co do samego uczestnictwa w zajściu, natomiast znamię jego niebezpiecznego charakteru (tj. narażenia życia lub zdrowia człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo) może być objęte zamiarem ewentualnym (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 IV 1975 r., II KRN 10/75, OSNPG 1976, nr 3, poz. 20). Osoby zaatakowane w ramach pobicia nie ponoszą odpowiedzialności za naruszenie nietykalności cielesnej i obrażenia zadane napastnikom, gdyż znajdują się w sytuacji obrony koniecznej.

Przepis art. 157 § 1 k.k. stanowi, iż, karze podlega, kto powoduje naruszenie czynności ciała lub rozstrój zdrowia, inny niż określony w art. 156 § 1 k.k. W treści art. 157 § 1 k.k. określony został jeden z typów spowodowania naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia, innego niż określony w art. 156 § 1 k.k. Kodeks karny dzieli te „inne” naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia na dwie kategorie, przyjmując za kryterium podziału okres trwania naruszenia narządu ciała lub rozstroju zdrowia „dłużej niż 7 dni” i „nie dłużej niż 7 dni”. Można więc na tej podstawie wyróżnić, obok ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, o którym jest mowa w art. 156 k.k., średni uszczerbek na zdrowiu, trwający dłużej niż 7 dni (art. 157 § 1 k.k.) oraz lekki uszczerbek na zdrowiu, trwający nie dłużej niż 7 dni. Podział uszczerbków na zdrowiu w art. 157 k.k. na średnie i lekkie odgrywa rolę przy kwalifikacji typów popełnionych umyślnie. Przedmiotem ochrony w przypadku przestępstw określonych w art. 157 § 1 k.k. jest zdrowie. Przepisy określone w art. 157 § 1 k.k., popełnione w formie działania, mają charakter powszechny, tzn. mogą być popełnione przez każdego. Z uwagi na to, że są to przestępstwa skutkowe, w formie zaniechania mają charakter indywidualny - mogą być popełnione tylko przez osobę, na której ciążył prawny, szczególnie obowiązek zapobiegnięcia nastąpienia uszczerbku na zdrowiu. Skutek określony w art. 157 § 2 k.k. oddziela od skutku charakteryzującego typ

czynu zabronionego opisanego w art. 157 § 1 k.k. okres trwania naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia nie dłużej niż 7 dni.

Przestępstwo określone w art. 157 § 1 k.k. może być popełnione umyślnie zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i z zamiarem wynikowym. Konieczne jest również w wypadku przestępstwa określonego w art. 157 § 1 k.k. sięgnięcie do konstrukcji zamiaru ogólnego. Sprawca nie musi uświadamiać sobie i na przykład chcieć, aby powodowany przez niego uszczerbek na zdrowiu trwał dłużej niż 7 dni albo nie dłużej niż 7 dni. Wystarczy, dla przyjęcia realizacji znamion typu określonego w art. 157 § 1 k.k., że sprawca chciał albo przewidując możliwość na to się godził, że spowodowany uszczerbek na zdrowiu nie będzie lekki. Natomiast warunkiem odpowiedzialności z art. 157 § 2 k.k. jest zaistnienie jakiegokolwiek uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Nieznaczące ślady na ciele np. niewielkie siniaki czy zadrapania nie stanowią uszkodzenia ciała i nie uzasadniają kwalifikacji z art. 157 k.k..

Zgodnie z treścią art. 11 § 2 k.k. jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów. Przepis ten określa zasady orzekania w sytuacjach tzw. zbiegu przepisów ustawy, to znaczy w sytuacji, gdy ten sam czyn wyczerpuje znamiona więcej niż jednego przepisu ustawy karnej. W przepisie tym ustanowiono zasadę kumulatywnego zbiegu przepisów ustawy, który polega na tym, że gdy ten sam czyn wyczerpuje znamiona więcej niż jednego przepisu ustawy karnej, sprawca zostaje skazany na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.

W powyższej sprawie oskarżeni D. P. i S. G. swoim zachowaniem wypełnili wszystkie znamiona czynu zabronionego opisanego w art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. opisanego w pkt. 1 i 2 wyroku. Oskarżeni D. P. i S. G. w dniu 14 października 2016 r. w miejscowości J., woj. (...), ul. (...) na terenie osiedla mieszkaniowego (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali pobicia M. K. zadając mu kilkakrotnie uderzenia pięścią w twarz i głowę oraz kopiąc go w tułów. W wyniku takiego zachowania oskarżeni D. P. i S. G. spowodowali oni u pokrzywdzonego M. K. obrażenia ciała w postaci złamania kości nosa z przemieszczeniem odłamów wymagających repozycji które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia pokrzywdzonego M. K. na okres powyżej siedmiu dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k. (k. 66).

Przepis art. 158 § 1 k.k. nie określa sposobu udziału w pobiciu (a także w bójce), co oznacza, że może to być każda forma świadomego współdziałania uczestników pobicia, a w jej ramach również każdy środek użyty do ataku na inną osobę (inne osoby), jeżeli wspólne działanie powoduje narażenie człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku wskazanego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k. Odpowiedzialność za udział w pobiciu ma bowiem charakter wspólnej odpowiedzialności za następstwa działania, co stanowi odstępstwo od zasady indywidualizacji odpowiedzialności karnej. Sprawcy odpowiadają niezależnie od tego, czy można ustalić, który z nich spowodował konkretne następstwa, ale pod warunkiem, że każdy z nich mógł przewidzieć (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2009 r. IV K 14/09 Prok.i Pr.-wkł. 2009/11-12/6).

Należy zauważyć iż wyniku tego zdarzenia pokrzywdzony M. K. doznał obrażeń które naruszały czynności narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni a więc spełniały kryteria wskazane w art. 157 § 1 k.k. oraz nie był narażony na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. (k. 66). Fakt ten wynika wprost z opinii pisemnej z dnia 20 października 2016 r. sporządzonej przez biegłego lekarza M. R. (k. 66).

Dla bytu przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. nie jest konieczne zadawanie uderzeń czy kopnięć. Wystarczające jest działanie skierowane choćby przeciwko jednemu z pokrzywdzonych, mieszczące się we wspólnym zamiarze sprawców i tożsamości zdarzenia. Jest to przestępstwo z narażenia na niebezpieczeństwo skutków przewidzianych w tym przepisie (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 11 września 2008 r. II Aka 124/08, KZS 2008/10/39).

Ponadto oskarżeni D. P. i S. G. w dniu 14 października 2016 roku w podczas tego zdarzenia spowodowali u pokrzywdzonego M. K. obrażenia ciała u niego obrażenia ciała w postaci złamania kości nosa z przemieszczeniem odłamów wymagających repozycji które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia pokrzywdzonego M. K. na okres powyżej siedmiu dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k. (k. 66). Tym

samym oskarżeni D. P. i S. G. swoim działaniem wypełnili znamiona czynu z art. 157 § 1 k.k.. Obrażenia jakich doznał pokrzywdzony M. K. są bowiem naruszeniem substancji materialnej ciała człowieka i stanowią niewątpliwie uszkodzenie ciała. Obrażenie te powstały u pokrzywdzonego w wyniku pobicia go przez oskarżonych D. P. i S. G. którzy bili pokrzywdzonych pięściami po twarzy i głowie oraz kopali po całym ciele. Wynika to wprost z opinii pisemnej biegłego opinii pisemnej biegłego M. R. z dnia 20 października 2016 r. (k. 66) . Z opinii tej wynika iż pokrzywdzony M. K. doznał w wyniku zdarzenia zaistniałego w dniu 14 października 2016 r. obrażenia ciała w postaci obrażenia ciała w postaci złamania kości nosa z przemieszczeniem odłamów wymagających repozycji . Obrażenia jakich doznał pokrzywdzony M. K. stanowią naruszenie czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni w myśl art. 157 § 1 k.k.. Obrażenia ciała jakie doznał pokrzywdzony M. K. w opinii biegłego mogły powstać w wyniku pobicia . Obrażenia ciała jakie doznał pokrzywdzony M. K. w opinii biegłego nie naraziły pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k.. Ponadto fakt ten wynika z zeznań świadka M. K. (k. 4 , k. 12 , k. 15 i 144 - 145) w zakresie jaki Sąd dał im wiarę . Należy wskazać iż oskarżeni D. P. (k. 48) i S. G. (k. 58 i k. 144) przyznali się do popełnienia tego czynu .

Z tych względów zarówno okoliczności sprawy , jak i wina oskarżonych D. P. i S. G. co do popełnienia przez nich czynu z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. opisanych w pkt. 1 i 2 wyroku nie budzą wątpliwości .

Wymierzając oskarżonym D. P. i S. G. karę Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jaki i łagodzące.

Niewątpliwą okolicznością obciążającą jest duży stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonych D. P. i S. G. czynów przejawiający się w charakterze naruszonego przez nich dobra oraz okoliczności działania oskarżonych . Oskarżeni naruszyli bowiem dobro chronione prawem jakim jest życie i zdrowie człowieka . Ponadto okolicznością obciążającą wobec oskarżonych D. P. i S. G. był fakt że byli oni karni (k. 172 i k. 175) .

W powyższej sprawie Sąd uznał za okoliczność łagodzącą wobec oskarżonych D. P. i S. G. uznał ich młody wiek oraz fakt iż przyznali się oni do popełnienia zarzucanego im czynu .

Orzekając o karze Sąd wymierzył oskarżonemu D. P. : za czyn z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. opisany w pkt. 1 na podstawie art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Orzekając o karze Sąd wymierzył oskarżonemu S. G. : za czyn z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. opisany w pkt. 2 na podstawie art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

Orzeczone wobec oskarżonego D. P. kara 10 miesięcy pozbawienia wolności i oskarżonego S. G. kara 8 miesięcy pozbawienia wolności spełnia wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej, a także odpowiada stopniowi zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Winna spełnić wobec oskarżonych funkcję wychowawczą i powstrzymać ich w przyszłości od popełnienia podobnych czynów. Na wymiar kary miał wpływ sposób działania sprawców . Sąd wymierzoną oskarżonym D. P. i S. G. kary pozbawienia wolności zawiesił na okres próby 4 lat na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k., uznając iż jest to okres wystarczający dla zrozumienia przez oskarżonego wagi popełnionego przez nich występku biorąc pod uwagę wyżej wskazane okoliczności łagodzące . Groźba zarządzenia wykonania kary w okresie próby ponadto spowoduje , iż oskarżeni D. P. i S. G. będą respektować porządek prawny, a co za tym idzie cele kary zostaną osiągnięte. Zgodnie z treścią art. 69 § 1 k.k. Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Należy wskazać iż oskarżeni D. P. i S. G. w czasie popełnienia czynu nie byli karani (k. 172 i k. 175) oraz orzeczono wobec nich kary pozbawienia wolności w wymiarze nie przekraczającym rok , tym samym zachodzą przesłanki wskazane w art. 69 § 1 k.k. umożliwiające zawieszenie orzeczonej wobec oskarżonego D. P. kary 10 miesięcy pozbawienia wolności i oskarżonego S. G. kary 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Ponadto oskarżeni D. P. i S. G. jako osoba młodociane zostały obligatoryjnie w okresie próby oddany pod dozór kuratora sądowego zgodnie z treścią art. 73 § 2 k.k. w celu zapobieżenia kolejnego naruszenia przez oskarżonego

porządku prawnego, zwłaszcza przez popełnienie przez niego podobnych przestępstw. Na podstawie art. 72 § 1 pkt. 1 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonych D. P. i S. G. do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby .

Orzeczenie tego obowiązku spełnia wobec oskarżonych D. P. i S. G. cele zarówno wychowawcze jak i zapobiegnie popełnieniu przez niego podobnych przestępstw w przyszłości.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k. Sąd zasądził od Skarbu Państwa- Kasa Sądu Rejonowego w Legionowie na rzecz adwokata M. P. kwotę 723,24 zł (siedemset dwadzieścia trzy złote dwadzieścia cztery grosze) tytułem nie opłaconej przez oskarżonego D. P. pomocy prawnej za obronę udzieloną z urzędu w postępowaniu sądowym .

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i zwolnił oskarżonych D. P. i S. G. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych biorąc pod uwagę dochody oskarżonego .

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.